

စာပေမင်းသားကြီး
ဦးအောင်သင်း
စကားပြောခြင်း

မြတ်ဆိုင်

ဆရာဘောင်သင်း
နာမကျန်းဖြစ်စဉ်အခါက

တစ်ချိန်က ဆရာဘောင်သင်းနှင့် ကျွန်တော်

စာမဝတ်ရင် လူရာမဝင်ဘူး
စာပေရေးရာ
ပြောဟောဆွေးနွေးတွင်
တွေ့မြင်ရသော
ထရာဒဘာင်သင်း

စာမဖတ်ရင် လူရာမဝင်ဘူး၊ စာပေရေးရာ ပြောဟောဆွေးနွေးပွဲတွင်
ဆရာလယ်တွင်းသားစောချစ်နှင့်အတူ ဆရာဦးအောင်သင်း

စာမဖတ်ရင် လူရာမဝင်ဘူး၊ စာပေရေးရာ ပြောဟောဆွေးနွေးပွဲတွင်
ဆရာဦးအောင်သင်း ဆွေးနွေးနေပုံ

စာပေမင်းသားကြီး ဆရာဦးအောင်သင်းသို့ ဂါရဝ

ဆရာဦးအောင်သင်းကို ချစ်ကြောက်ရိုသေရသူများ ထဲတွင် ကျွန်တော်သည် လည်း ရှေ့ဆုံးက ပါမည်ထင်သည်။ ဆရာစာများ သည် လည်းကောင်း၊ ဆရာဟောပြောမှုများ သည် လည်းကောင်း ကျွန်တော့်အတွက် သင်ရိုးဟု ဆိုလျှင်လည်း ရကောင်းမည် ထင်သည်။ ဆရာဦးအောင်သင်းနှင့် စာပေ ဟောပြောပွဲများ စွာ အတူသွားဖူးသည်။ ဆရာကို ကြည်ညိုလေးစားသော ပရိသတ်များ စွာလည်း ကြုံဖူးသည်။ ထိုခေတ်ထိုအခါ၊ ဟိုခေတ် ဟိုအခါက ဆရာ၏ ဟောပြောမှုများ အပေါ် ဘဝင်မကျသော အာဏာပိုင်များ စွာတို့ ၏ ခါးသီးရွံရှာ မုန်းတီးမှုများ စွာလည်း ကြားဖူးခဲ့သည်။ ဆရာနှင့်အတူ ဟောပြောပွဲပါမစ်မရ၍ ၊ ခွင့်မပြု၍ တပိခေါက်ပြန်ခဲ့ရသည် များ လည်း ရှိခဲ့ဖူးသည်။ ကျွန်တော်အလွမ်းဆုံးမှာ ဆတ်သွားမှ ပဲခူးရိုးမတောထဲသို့ ရထားသံလမ်းရိုးတစ်လျှောက် လက်တွန်းထရော်လီ လေးဖြင့် သွားကြရသည့် ခရီးဖြစ်သည်။ အပြန်ခရီးတွင် မှောင်နဲ့ မည်းမည်း သံလမ်းပေါ်တွင် လက်တွန်းထရော်လီလေးပေါ် စုပြုံတိုးဝှေ့ထိုင်လျက် ဆရာပြောသမျှ နားထောင်ခဲ့ကြရသည် မှာ လွမ်းစရာ အကောင်းဆုံးဖြစ်သည်။ ကုက္ကိုကုန်းရွာလေးဖြစ်သည်။ ဆတ်သွား ဟောပြောပွဲမှာ ဆရာ နေဝင်းမြင့်လည်း ပါသည်။ ကဗျာဆရာ ကိုစူးရှက မြို့သစ်စာပေဟောပြောပွဲမှာ ဆရာဖေမြင့်နှင့် ကျွန်တော်တို့ ကို လာကြိုခြင်းဖြစ်သည်။ ဆရာငြိမ်းကျော် မလိုက်နိုင်သဖြင့် ကျွန်တော်တို့ ချောမိသွား ခြင်းဖြစ်သော်လည်း ဆတ်သွားသည် လည်းကောင်း၊ ရေဆင်းတက္ကသိုလ်ဟောပြောပွဲသည် လည်းကောင်း ကျွန်တော့်ဘဝတွင် လွမ်းဆွတ်စရာအကောင်းဆုံး စာပေဟောပြောပွဲများ ဖြစ်သည်။

ထိုခေတ်ထိုအခါက စင်ပေါ်မှာ ဟောလို့ မရတာတွေကို ဆရာ
ဟောပြောပြခြင်း ဖြစ်သည်။ ။ ထိုခရီးစဉ်တွင် ဆရာဖေမြင့် (ပြည်ထောင်
စုဝန်ကြီး ဒေါက်တာဖေမြင့်)လည်း ပါသည်။ ။ ဆတ်သွားမှ ကိုစူးရှလည်း
ပါသည်။ ။ ဒါကလည်း ဆရာ့ထံမှ သင်ကြားနာယူခွင့်ရခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ ။

ဆရာနှင့်ပတ်သက်၍ မေ့မရသော အဖြစ်အပျက်တစ်ခုမှာ ပြည် စာ
ပေဟောပြောပွဲခရီးစဉ် ဖြစ်သည်။ ဆရာမယဉ်ဝေလွင် (ပြည်)၊ အောင်
ဇော်မိုးတို့ အဖွဲ့က စာပေဟောပြောပွဲ စီစဉ်ကြခြင်း ဖြစ်သည်။ ။ ဟောကြ
ရသည် က စစ်အုပ်ချုပ်ရေးကာလ မာရှယ်လောထုတ်ထားချိန်၊ ဟောရ
သည့် နေရာက ပြည်မြို့ရှိ မိုးလုံလေလုံ ဇာတ်ရုံဖြစ်သည်။ ။ ထိုအချိန်က
NLD ဆိုလျှင် အာဏာပိုင်များက အမှုန့်ချေချင်နေသည့်အချိန်။ ကျွန်
တော်တို့ တည်းရသည် ကလည်း NLD အဖွဲ့ဝင်အိမ်မှာ ဖြစ်သည်။ ။ ဆရာ
ဦးအောင်သင်းကို မြို့ခံများက ဟောပြောပွဲမစမီ ဧည့်ခံကြသည်။ ။ ဆရာ
က သောက်ရင်းစားရင်း ဆရာဦးဝင်းငြိမ်းကိုကြည့်ကာ "ခင်ဗျားဘကြီး
ကိုသော်က (ဆရာမောင်သော်က)ကို လွမ်းတယ်ဗျာ" ဟု ဆိုကာ ငိုခဲ့သ
ည် မှာ လည်း အမှတ်တရ ဖြစ်သည်။ ။ ထိုညက ဆရာဟောပြောသည့်အ
ခါ ဓာတ်ပုံ ရိုက်သူတွေ များ လှသည်။ ။ (ထိုခေတ်က ဖုန်းကင်မရာ ခေတ်
မစားသေး၊ ကင်မရာတွေလည်း မပေါ် များ သေး) ဆရာအပြောကောင်း
သလောက် ပရိသတ် လက်ခုပ်သံတွေကလည်း တဖြောင်းဖြောင်းနှင့် ဖြ
စ်သည်။ ။ ညဘက် ပြန်နားကြသည့်အခါ ဟိုကသည် က အသံတွေ ကြား
ရသဖြင့် စိတ်က မဖြောင့်၊ ဟောပြောပွဲကအပြန် ပေါ်တာဆွဲနေသည် ဟု
လည်း ကြားရသည်။ ။ ဟုတ်မဟုတ် မပြောတတ်၊ ဆရာ ကတော့
ပြည်မြို့က တပ်ရင်းမှူးသည် သူ့တပည့်ဟု ဆိုကာ စိတ်ချလက်ချနှင့် အိ
ပ်မောကျနေပြီ ဖြစ်သည်။ ။ ကျွန်တော်နှင့် ဆရာဦးဝင်းငြိမ်းက
အိပ်မပျော်။ စိတ်မချသည့်အဆုံး ဆရာ့ကို နှိုးရ တော့သည်။ ။ "ဆရာ ထ

... ထ၊ ကျွန်တော်တို့ ကို ဖမ်းလိမ့်မယ်။ ရန်ကုန်မှာ က ရှင်းလို့ ရတယ်။ ပြည်မှာ ဆိုရင် ဘာမှ လုပ်လို့ ရမှာ မဟုတ်ဘူး "ဟု ပြောသောအခါ "ဟေ ... ဟုတ်လား"ဟု ဆိုကာ ထထိုင်ပြီး ဆရာဦးဝင်းငြိမ်းကားနှင့် သုတ်ခြေတင်ခဲ့ရသည် ။ ရွှေတောင်ရောက်မှ ကားရပ်ကာ ခဏနားရင်း ရန်ကုန်ကို ညတွင်းချင်းပြန်ခဲ့ကြရသည် ကလည်း အမှတ်ရစရာ ဖြစ်သည် ။

ဆရာသည် ဆရာမြသန်းတင့်အပေါ် သံယောဇဉ်ကြီးသူ ဖြစ်သည် ။ ကိုမြသန်းဟု တရင်း တနှီးခေါ်လေ့ရှိသည် ။ ဆရာမြသန်းတင့်ဈာပနကို ထိန်ပင်သုသာန်တွင် သဂြိုဟ်သောအခါ (ထိုစဉ်က ထိန်ပင်အမည်မဟုတ်သေး၊ ကြံတောသင်္ချိုင်းကလည်း ဖျက်သိမ်းထားစဉ်) ဆရာမြသန်းတင့်ကို နောက်ဆုံးနှုတ်ဆက်လိုသည့်အသံအား ကျွန်တော် မမေ့။ ဆရာ့အသံက ဆို့ဆို့နှင့်နှင့် ကြေကြေကွဲကွဲ "ကိုမြသန်းရေ၊ သွားတော့။"

ဆရာသည် ကျွန်တော်နှင့်ပတ်သက်၍ မှတ်မှတ်ရရ စကားပြောဖူးတာ တစ်ခုရှိခဲ့ဖူးသည် ။ ရန်ကုန် YMCA ခန်းမတွင် ဆရာမ မိုးမိုး(အင်းလျား)နှင့် ပတ်သက်၍ အခမ်းအနားတစ်ခု ကျင်းပခဲ့စဉ်က ဖြစ်သည် ။ စင်ပေါ်မှ နေ၍ ကျွန်တော့်ကို လက်ညှိုးထိုးကာ "ဟိုကောင် မြတ်ခိုင် ဒီကောင် အာဏာမမက်ဘူး၊ ဩဇာမက်တဲ့ ကောင်၊ ဩဇာရှိအောင်ပဲသူလုပ်တယ်"ဟူသော စကားဖြစ် သည် ။ ဆရာ၏ ဝေဖန်သုံးသပ်မှုလည်း ဖြစ်သည် ။ ပေဖူးလွှာမဂ္ဂဇင်းအတွက် ဆရာနေအိမ်သို့ မကြာခဏ ရောက်ခဲ့ရသည် ။ ညဘက်ရောက်သွားသည့်အခါလည်း ရှိသည် ။ "မင်း အဲဒါတော့ ထည့်မရေးနဲ့ ကွာ"ဆိုပြီး ဆရာပြောခဲ့တာလည်း ရှိသည် ။ တကယ်တော့ ဆရာ့ကို အင်တာဗျူး မေးသည် ဆိုခြင်းထက် ဆရာ့ထံမှ သင်ကြားနာယူခဲ့သည် ဆိုခြင်းက ပို၍ မှန်မည်ထင်သည် ။

ဆရာ နာမကျန်းဖြစ်နေသည် ဆိုသောအခါ ဆရာ့ကို ရွှေဗဟိုရ်ဆေး
ရုံသို့ သွားရောက်ဂါရဝပြု ခဲ့သည် ။ ဆရာသည် ပြုံး၍ နှုတ်ဆက်သည် ။
ခပ်ယဲ့ယဲ့။ အမြဲတမ်း တက်ကြွထက်သန်ကာ မာန်အပြည့် နှင့် ရှိနေတ
တ်သော ဆရာ့ကို ကြည့်ရင်း ရင်ထဲထိခိုက်နာကျင်ခဲ့ရသည် ။

အခုတော့ ဆရာမရှိပြီ။ သို့သော် တောင်တွင်းက အောင်သင်းကား
မြန်မာ့သမိုင်းတွင် ဂုဏ်သိက္ခာရှိစွာ ထင်ကျန်ရစ်ဆဲ ဖြစ်သည် ။ သည့်အ
တွက် ဆရာထံမှ နာယူသင်ကြားခဲ့ရသည် များကို လက်ဆင့်ကမ်း ဝေမျှ
ကာ ဆရာ့အား ဂါရဝပြုလိုက်ရပါသတည်း။

ဆရာခင်ဗျား၊ ရောက်လေရာဘဝမှာ "အောင်သင်း" ပြန်ဖြစ်ပါစေ
ဆရာ။

ရိုသေစွာဖြင့်
မြတ်နိုး

ဆရာဦးအောင်သင်းနှင့် ရန်ကုန်မြို့တော်ခန်းမ စာပေပညာရှင်များ သက်ကြီးပူဇော်ပွဲတွင် ဆုံဖြစ်သည်။ ဆရာသည် ကျန်းကျန်းမာမာ ဖျတ် ဖျတ်လတ်လတ်နှင့် ဆရာ့ကို မိတ်ဆွေများ၊ စာပေ ရဲဘော်များ၊ တပည့်တပန်းများက နှုတ်ဆက်ကြ၊ ဂါရဝပြုကြနှင့် ဆရာသည် ခေါင်းလေး တဆတ် ဆတ်ညိတ်ကာ အားလုံးကို ပြုံးပြလိုက်၊ ဆုတွေပေးလိုက်၊ စကားတွေပြောလိုက်နှင့် စာပေပညာ ရှင်ကြီးများ၊ သက်ကြီးပူဇော်ပွဲအခမ်းအနားတွင် သည် နှစ် တချို့သော စာပေပညာရှင်ကြီးများကို မတွေ့ရတော့။ တချို့ ကြွေလွင့်သွားကြချေပြီ။ တချို့ ကျန်းမာရေးချို့တဲ့၍ သက်ကြီးပူဇော်ပွဲ အခမ်း အနားသို့ မတက်ရောက်နိုင်တော့။ တချို့ သက်ကြီးပူဇော်ပွဲအခမ်းအနားသို့ သည် နှစ်မှ တက်ရောက် လာကြသည်။ တချို့လည်း အသက်(၈၀)ပြည့်သူတွေ၊ တချို့လည်း (၈၀) ပြည့်ခါနီးသူတွေ၊ တချို့လည်း (၈၀)ကျော်လွန်ပြီး (၈၅၊ ၈၆)ရောက်သူတွေလည်း သည် နှစ်မှာ တွေ့ရသည်။

မြန်မာနိုင်ငံ စာပေနှင့် စာနယ်ဇင်း သက်ကြီးပူဇော်ပွဲသည် တစ်နှစ်တာ ကွဲကွာနေကြသော စာပေနှင့် စာပေရောင်းရင်းဟောင်းကြီးများကို ပြန်လည်စုစည်းကာ အာလာပသလ္လာပပြောကြရန် စီစဉ်ပေးသည့်သဘော၊ မိမိတို့ လေးစားချစ်ခင် ကြည်ညိုရသော စာပေဂုဏ်မြင့်မားသော၊ စာပေ ကျေးဇူးရှင် ဆရာကြီး၊ ဆရာမကြီးများကို တစ်နေရာတည်း၊ တစ်ပြိုင်တည်း၊ တစ်ချိန်တည်း၊ တစ်စုတစ်စည်းတည်း ကြည်ညိုဂါရဝပြုနိုင်သည့် အခွင့်အရေးမှာ တန်ဖိုးမဖြတ်နိုင်၊ တချို့လည်း ကိုယ်လေးစားချစ်ခင်ကြသော ဆရာကြီး၊ ဆရာမကြီးများ ထံ ဂါရဝပြုကြ၊ ဩဝါဒခံယူကြ

နှင့် ကြည်နူးစရာ၊ စိတ်လှုပ်ရှားစရာ ကောင်းသေးတော့သည်။ ။

မိမိသည် စာပေပညာရှင်ကြီးများ အလယ်၌ မိမိကြည်ညိုလေးစားသော၊ စာပေဂုဏ် ကြီးမားသော ဆရာများကို ကြည်ညိုနေဖြစ်ခဲ့သည်။ ကန်တော့ခံ စာပေပညာရှင်ကြီးထဲမှ ဆရာသမားများ ထိုနေ့က ညနေဘက်ရောက်တော့ ဆရာဦးအောင်သင်းဆီ ရောက်ဖြစ်သည်။ ။ ဆရာသည် စမ်းချောင်း၊ ဓမ္မိကဝတီလမ်းမှ အိမ်လေးတွင် ခပ်ရွှင်ရွှင်ဖြစ်နေသည့် ဆရာ့ကို မေးစရာ၊ မြန်းစရာ မေးခွန်းတချို့ မိမိသယ်ဆောင်လာခဲ့ဖြစ်သည်။ ။

တချို့က မိမိကိုယ်တိုင် သိချင်နေသည့် မေးခွန်းများ၊ တချို့က စာဖတ်ပရိသတ်များ သိချင်နေ မည်ဟု ယူဆရသည့် မေးခွန်းများ တချို့က စာဖတ်ပရိသတ်အတွက်သော်လည်းကောင်း၊ တချို့က စာပေသမိုင်းအတွက်သော်လည်းကောင်း ကမ္ဘာတဝှမ်းတင်ထားချင်သည့် မေးခွန်းများ၊ တကယ်တော့ ဆရာ့ထံ၌ သင်ယူစရာ နာယူစရာ အများကြီးဖြစ်သည်။ ။ သို့သော် စာမျက်နှာ အခက်အခဲအရ၊ စာမျက်နှာခွဲတမ်းအရ၊ တချို့ကိုဖြင့် ချန်လှပ်ထားခဲ့ဖြစ်သည်။ ။ တချို့ကတော့ စာမျက်နှာပေါ် ရောက်သွားလိမ့်မည် ထင်သည်။ ။

ဆရာသည် သူပြောချင်သည် များကို အဆီးအတားမရှိ ဒလဟော အတောမသတ် အိတ်သွန် ဖာမှောက် ပြောပြနေခဲ့သည်။ ။ ဆရာနှင့် ပြောဖြစ်ခဲ့သည် များမှာ တချို့သော အကြောင်းအရာများကို စာမျက်နှာပေါ်တင်ရန်ဖြစ်ပြီး အချို့သော အကြောင်းအရာများကို မှတ်တမ်းအဖြစ် သိမ်းဆည်းထား ဖို့ စဉ်းစားဖြစ်ခဲ့ကြသည်။ ။

ဆရာဦးအောင်သင်းနှင့် ပြောဖြစ်သည် များမှာ

ဆရာအပါအဝင် သက်ကြီးစာပေပညာရှင်များကို ဂါရဝပြုတဲ့ အပေါ်

မှာ ဆရာအမြင်ကို သိချင် ပါတယ်။ ပီတိဖြစ်သလား။ ဒါမှ မဟုတ် မလွဲ
သာ မရှောင်သာလို့ လာထိုင်ပေးတာလား။ ကန်တော့ခံ သက်ကြီးစာပေ
ပညာရှင် စာရင်းဝင်ဖို့ ဆရာ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် request လုပ်ရသလား။

ကျွန်တော် ပထမတုန်းက စာပေလုပ်သားထဲ မဝင်ခဲ့ဘူး။ မဝင်ခဲ့ဘူး
ဆိုတာ ကျွန်တော်က ဘယ်အသင်းအဖွဲ့ကိုမှ မပါခဲ့တာ။ တော်တော့
ရှင်းအောင်နေခဲ့တာ စာပေလုပ်သားထဲလည်း မပါဘူးလို့ နေရင်းကနေ
နောက်ကျတော့ စင်ကာပူက ဖိတ်ရော။ ဖိတ်တော့ ကျွန်တော် ဒီအတိုင်း
သွားလို့ မရဘူး။ ပြောတာက ချစ်ဦးညိုပါပဲ။ အဖွဲ့ဝင်လိုက်ပါဆိုတော့ အဲ
ဒီမှာ အဖွဲ့ဝင် ဖြစ်သွားတာ။ အဲဒီနှစ်ထဲမှာ အကန်တော့ခံထဲ ကျွန်တော့်
ကိုဖိတ်ရော။ အသက် (၈၀)ကျော်နေလို့ ။ ဖိတ်တော့ ကျုပ်က လိပ်ပြာမ
လုံဘူး။ ကျုပ်က ဘယ်သူ့ကိုမှ မကန်တော့ခဲ့ဖူးဘဲနဲ့ အကန်တော့ခံတဲ့ အ
ထဲ ပါရမယ်ဆိုတော့ လိပ်ပြာမလုံဘူး။ ပထမတုန်းက ကျွန်တော် ကန်
တော့မခံဘူး။ ကျွန်တော်က တစ်ခါမှ အကန်တော့မခံဘဲနဲ့ အခုကျမှ က
န်တော့ခံရမယ်ဆိုတော့ စမ်းချောင်းထဲက စာပေလုပ်သား အဖွဲ့ဝင် က
လေးမလေး အကန်တော့ခံပါဆိုတော့ အေးဟာ လာခေါ်ရင်တော့ လိုက်
မယ်။ ငါလည်း သိပ်နေမကောင်းဘူးဆိုတော့ လာခေါ်တာနဲ့ ပါသွားတာ
။ အခုနှစ်ကျတော့လည်း ဆက်ပါသွားတာ ပေါ့။

အမှန်ကတော့ ကမ္ဘာမှာ မြန်မာပြည်တစ်ပြည်တည်းရှိတဲ့ ယဉ်ကျေး
မှုပဲ။ သိပ်တန်ဖိုးထားကြ တာ။ စာဆိုတော်နေ့ဆိုတာ ဟိုးရှေးရှေးကတ
ည်းက တန်ဖိုးထားခဲ့ကြတာ။ ကန်တော့ခံထိုက်လောက် အောင်
စာပေမျိုးလည်း ရေးဖို့ သင့်တယ်လို့ ထင်တယ်။

တချို့ အသက်ကြီးလို့ လူကြီးဖြစ်တဲ့ သူတွေ ပါတယ်လေ။ ကန်တော့

ခံ ပညာရှင်ဖြစ်ဖို့ အတွက် ဘယ်လိုသမားဂုဏ်တွေ ရှိဖို့ လို့ လဲ။ တချို့ အသက်ကြီးလို့ သာ ကန်တော့ရတာ။ တချို့ စာပေသိက္ခာ မရှိကြဘူးလို့ ဝေဖန်ကြတဲ့ အပေါ် ဆရာအမြင်။

ဒါကတော့ အသက်ကြီးလို့ ကန်တော့ခံတာပဲဖြစ်ဖြစ်၊ စာပေဂုဏ်သိ က္ခာကြောင့် ကန်တော့ ခံတာပဲဖြစ်ဖြစ် ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် နှစ်ခုလုံး ကန် တော့ခံထိုက်တာပါပဲ။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ကျွန်တော်တို့ လမ်းထဲမှာ ဆိုရင် နှစ်စဉ် နှစ်ဆန်းတစ်ရက်နေ့မှာ ကန်တော့ကြတော့ ဘာတွေ၊ ညာ တွေ မပါဘူး။ အသက်ကြီးတယ်ဆို ကန်တော့လိုက်တာပဲ။ တကယ်ဆို ကိုမြတ်ခိုင် အသက်ကြီးတာကို ကန်တော့ထိုက်သင့်တယ်။ ပြန်တွက်ကြ ည့် ကျွန်တော်နဲ့ Contem-porary သေကုန်တာ အများကြီး၊ ၈၀ ကျော်သ ည့် အထိ နေရအောင်ဆိုတာ နည်းတာ မဟုတ်ဘူး ။

ဒါကတော့ တော်ရုံတန်ရုံမရောက်နိုင်ဘူးဆရာ။

အဲဒါတစ်ခုတည်းနဲ့ တောင် ကန်တော့ထိုက်ပါတယ်။ နောက်ပြီး ကျွ န်တော်တို့ ဆီမှာ တစ်ခု ရှိတာက အနောက်နိုင်ငံမှာ မိဘတောင်မှ အသ က်ကြီးသွားရင် လူအိုရုံပို့ပစ်တာ။ သားသမီးက ကျွေးတာ မဟုတ်ဘူး ။ သားသမီးနဲ့ မြေးနဲ့ နေရတာ ကျုပ်တို့ တိုင်းပြည်ပဲနေရတာ။ ဒါကြောင့် နိုင်ငံ ခြားရောက်တဲ့ မြန်မာတွေမှာ သူတို့ အသက်ကြီးရင် တော်တော်ဒု က္ခရောက်တယ်။ သားသမီးတွေ ကလည်း အနောက်နိုင်ငံသားတွေ ဖြစ် သွားတာ။ အဖေအမေ အဘိုး၊ အဘွားက မြန်မာဖြစ်ပြီး ကျန်နေရစ်ခဲ့ တော့ အဲဒီမှာ သူတို့ တော်တော်ဒုက္ခရောက်ကြတယ်တဲ့ ။ အဲဒီကိစ္စတွေ ကျွန်တော် တော်တော်များများ သိတယ်။ ဥပမာဆိုပါတော့ တချို့မိဘ တွေဆိုရင် လူအိုရုံပို့ထားတာ။ သူတို့ အင်္ဂလိပ်ချင်း၊ အမေရိကန်ချင်း၊ ကျွ

နံတော်ပြောတာ။ နောက်တော့ အဲဒီမိဘတွေက ကိုယ့်သားသမီး ကို မမှတ်မိတော့ဘူး။ သူတို့ တစ်နှစ်တစ်ခါ ခရစ္စမတ်ရောက်မှ ခရစ္စမတ်လက်ဆောင် ပို့လိုက်၊ နယူးရီးယားလက်ဆောင်လေးပို့လိုက်၊ ကတ်လေးပို့လိုက်နဲ့ သွားနေတာကိုး။ တစ်နှစ်၊ နှစ်နှစ် လောက်ရှိတော့ သူ့သားသမီးကို အမေ၊ အဖေက မမှတ်မိတော့ဘူး။ အဲဒါတွေ ခဏခဏဖြစ်တယ်။ ကျွန်တော်တို့ မြန်မာတွေမှာ ဒီဥစ္စာတည်ရှိနေတာက ထူးခြားတဲ့ ဝိသေသလက္ခဏာလေးပေါ့။ ကျွန်တော်တို့ အဲဒီလိုအောက်မေ့တယ်။

အခု ဒီကန်တော့ပွဲပေါ့။ ဆရာရယ်။ ဘာထူးခြားလဲဆိုတော့ အယူအဆတူတာတွေ၊ မတူ တာတွေလည်း ပါတယ်ပေါ့နော်။ အဲဒီမှာ ကြမ်းတစ်ပြေးတည်း ကန်တော့ခံတဲ့ အပေါ်မှာ ကော။

ဟုတ်တယ်။ ကန်တော့ခံတဲ့ အချိန်မှာ ကျုပ် ဘယ်ဝါ၊ သူက ဘယ်ဝါဆိုတာ မရှိဘူး။ ဒီပြင် လူတော့ မသိဘူး။ ကျွန်တော်တော့ အဲဒါမရှိတာ အမှန်ပဲ။ ကျွန်တော်က အဲဒီအထဲ အသက်ငယ်တော့ ခင်ဗျားသိတဲ့ အတိုင်း ကျွန်တော် နောက်တန်းမှာ ပါ။ နောက်တန်းနေတော့ ရှေ့တန်းနေတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ် တွေကို ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် ဆင်းကန်တော့ဆို ကန်တော့ဖို့ ဝန်မလေးဘူး။ အဖျင်းဆုံးက သူ့စာက ကျွန်တော့်လောက် ရေးချင်မှ ရေးမယ်။ ကျွန်တော့်လောက် ကောင်းချင်မှ ကောင်းမယ်။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီ အချိန်မှာ ကျွန်တော်ကတော့ အသက်ကို ပဓာနထားတာ။ သူ့ကို အသက်ကြီးတာနဲ့ တင် ကန်တော့ ထိုက်တယ်လို့ ကျွန်တော် တွက်တယ်။ သူ့ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် စာပေစိတ်တော့ရှိလို့ ပါဗျာ။

ဆရာဘဝမှာ ဆရာရဲ့ သင်ဆရာ၊ မြင်ဆရာတွေ ရှိခဲ့တဲ့ အထဲမှာ ဆ

ရာ ဂါရဝပြုချင်တဲ့ သူ၊ မကြည်ညိုတဲ့ သူရှိလား။

ဆရာထဲမှာ လည်း တွေ့ခဲ့တာပါပဲ။ မကြည်ညိုတာတွေလည်း ရှိခဲ့တာပေါ့။ သူ ကြည်ညိုတာ မကြည်ညိုတာ သူ့စိတ်နေသဘောထားနဲ့ ဆိုင်နေတာ။ ဒါပေမဲ့ သူ့ဆီက ရတဲ့ ပညာက ကျွန်တော့် အတွက် တန်ဖိုးရှိချင်မှ ရှိတာကိုးဗျ။ ဥပမာ သူ့ကို ကျွန်တော် အရှည် ထင်ထင်လင်းလင်း ဆက်ဆံချင်မှ ဆက်ဆံမယ်။ ဒါပေမဲ့ သူ့ပညာကို အသိအမှတ်ပြုတယ်။ ဒါကြောင့် ကျွန်တော် စာရေးရင် တစ်ခုသတိထားတာ ရှိတယ်။ တစ်ယောက်ယောက်ပြောခဲ့တာ ဆိုရင်တော့ နာမည်ကို ထည့်ရေးတယ်။ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် ထိုးထွင်းသိမြင်သလိုမျိုး ကျွန်တော် ဘယ်တော့မှ မလုပ်ဘူး။ ဥပမာ တစ်ခါတုန်းက ကျွန်တော့်ကို ကိုမြတ်ခိုင်က ပြောဖူးတယ်ဆိုပြီး ကျွန်တော်ထည့်ရေးတယ်။ ဘာကြောင့်လဲဆိုရင် ရိုးသားမှုမှာ သိပ်အရေးကြီးတယ်။ intellectual sincerity ခေါ်တာပေါ့ဗျာ။ ကိုယ့်အသိဉာဏ်နဲ့ ပတ်သက်ပြီး ရိုးသားတာ တချို့ဆရာတွေ ဆိုပါစို့။ သူ့လုပ်ပုံကို ငုံ့ပုံတွေ ကျွန်တော် ကြိုက်ချင်မှ ကြိုက်မယ်။ ဒါပေမဲ့ သူပြောတာက မှတ်သားတစ်ခုရှိတယ်ဆိုရင် ကျွန်တော်ရလိုက် တာပဲ။ နောင်အခါ အဲဒီအကြောင်းနဲ့ ပတ်သက်ပြီးရေးရင် ကျွန်တော့်ကို ဆရာ ဘယ်သူဘယ်ဝါက ပြောဖူးတယ်။ အဲဒါလေး မှတ်မိနေတယ်ဆိုပြီး ကျွန်တော့် ထည့်ရေးတယ်။ တတ်နိုင်သမျှပေါ့။ တချို့ဟာတွေကျတော့လည်း အမှတ်မထင်ပြောသွားတော့ မမှတ်မိတာတွေလည်း ရှိတယ်။ ဥပမာ ဆိုပါတော့ ဆရာဦးဆန်းထွန်းဆိုရင် ကျွန်တော့်ဆရာအရင်း မဖြစ်ခဲ့ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ သူရေးတဲ့ စာတွေက တစ်ခါက ပိဋကတ်တိုက်မှာ သူဟောပြောတော့ အဲဒီမှာ ပန်ကာက ဖွင့်ထားတယ်။ ပန်ကာမှာ ရပ်နေရင်း သူက ကိုအောင်သင်းရေ ပန်ကာလေး ပိတ်ပေးစမ်းပါဆိုလို့ ကျွန်တော် ပန်ကာ သွားပိတ်ပေးတယ်။ ကိုအောင်သင်းရေ ပန်ကာက အေးလို့ ပါ။ လူတွေဟာ ကိုယ်

ခန္ဓာ ကျန်းမာ ချမ်းသာစေချင်ရင် စိတ်အလိုမလိုက်ရဘူး။ ခန္ဓာကိုယ်ကို အလိုလိုက်ရတယ်။ ခန္ဓာကိုယ်က ချွေးလေး စိုစိုနေချင်တာ။ အဲဒါကို စိတ်က အေးအေးနေချင်တယ်။ အဲဒါသွားလုပ်ရင် ဥပဒ်ရောက်တယ်တဲ့ ။ အဲဒါလေးဆိုပါတော့ ကျွန်တော်မှတ်မိတယ်။ တစ်နေ့ ကျွန်တော် ရေးမှာ ။ ဒါပေမဲ့ ဆရာဦးဆန်းထွန်း ဟာ ကျွန်တော့်ဆရာအရင်း မဖြစ်ခဲ့ဘူး။ အတန်းသင်တဲ့ ဆရာ မဟုတ်ဘူး ။ ကျွန်တော် အဲဒါလေးဆို မှတ်ထားလိုက်တယ်။ တကယ်လို့ အတန်းထဲပြောရင် ကျွန်တော်က အဲဒါ ဆရာဦးဆန်းထွန်း ပြောဖူးတယ်လို့ ပြောတယ်။ အဲဒါမျိုးပေါ့ဗျာ။

တစ်ခါတလေ ကိုယ်မကြည်ညိုတဲ့ ဆရာမျိုးကို ဂါရဝပြုရတယ်။ အခြေအနေအရ ဂါရဝပြု တာမျိုးတွေ ရှိမှာ ပေါ့ ဆရာရယ်။ အဲဒီလို ပြုလိုက်ရရင် ကိုယ့်အတွက် အကုသိုလ် မဖြစ်ဘူးလား။

အဲဒီအချိန်မှာ တစ်ပိုင်းထားလိုက်တယ်ဗျာ။ အဲဒီလိုတစ်ပိုင်းထားလို့ ရပါတယ်။

တစ်ပြေးညီ ကန်တော့ကြ ကန်တော့ကြဆိုလို့ ကန်တော့ကြတယ် ပေါ့နော်။ ကိုယ် မကြိုက်တဲ့ ဆရာ၊ ကိုယ်မကြည်ညိုတဲ့ ဆရာပါမယ်။ ကိုယ်ကမကြိုက်ဘဲ မကြည်ညိုရတဲ့ အခါမှာ ကိုယ့်အတွက် အကုသိုလ်မဖြစ်ဘူးလား။

ခင်ဗျားစိတ်ပေါ်မှာ တည်တာပဲ။ ခင်ဗျားအောင့်သက်သက်နဲ့ ကန်တော့နေရင် အဲဒီလိုဖြစ်မှာ ပေါ့။ ဒါပေမယ့် ခင်ဗျားက အဲဒီလိုမဟုတ်ဘဲ နဲ့ စာပေအကျိုးဆောင်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်၊ အသက်လည်း ကြီးတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်အဖြစ်နဲ့ ထားလိုက်တာပေါ့။ ဥပမာ ကျွန်တော်တို့ ရပ်ကွက်ထဲမှာ နေတဲ့ လူကြီး

တွေ့ထဲမှာ နှစ်ဆန်းတစ်ရက်နေ့မှာ ကျွန်တော်က အသက်ကြီးတဲ့ သူအဖြစ် ကန်တော့လိုက်တာပဲ။ သူ့ဘာသာသူ ဒီပြင် ဘယ်လိုနေနေ သူ့ သားမယားနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ဘယ်လိုနေနေ ကျွန်တော်နဲ့ မဆိုင်ဘူးဗျ။

ကျွန်တော်ဆိုလိုတာက ဒီလို။ စာတိုပေစ ဟာသရေးရင်း စာရေးဆ ရာ ဖြစ်တယ်ဆိုပါစို့။ အဲဒီလူက အသက်ကြီးတော့ ကန်တော့ခံစာရင်း ထဲ ဝင်လာရော။ ကျွန်တော်တို့ က ဆရာ ဘာညာနဲ့ ကန်တော့တယ်။ အဲ ဒီအခါ ကျွန်တော့်မှာ အဲဒီလို စိတ်ဖြစ်တယ်။ ဒါကြောင့် ကျွန်တော်သိချင် တာက အကုသိုလ်ဖြစ်သလား။ မဖြစ်ဘူးလားဆိုတာ သိချင်တယ်။

ခင်ဗျားအပေါ်မှာ တည်တာ။ လွတ်အောင်နေလိုက်ပေါ့ဗျာ။ ဒီအချိန် အခါလေးပဲပေါ့။ ဒါကတော့ သူ့ကိုယ်ကိုယ် ဖြစ်တတ်တယ်။ ကျွန် တော်လည်း ခင်ဗျားလိုသွားရင် အဲဒီလိုဖြစ်ချင် ဖြစ်မှာ ပဲ။ ကျွန်တော်တို့ အင်္ဂလိပ်တွေနဲ့ ဆက်ဆံဖူးတယ်။ သူတို့ လည်း ခရစ်ယာန်ပဲ။ သူတို့ နဲ့ တစ်ခါ သွားတာက တောင်တွင်းကြီးဆရာတော်အရှင်ဥက္ကဋ္ဌဆီ၊ တစ် ယောက် မွတ်ဆလင်ဗျာ။ တစ်ယောက် ခရစ်ယာန်ဗျာ။ သွားတော့ ဆရာမ နှစ်ယောက် ပါလာတယ်။ ဆရာမ ကျွန်တော်တို့ က ဆရာမတွေ တွေ့ရ င် ဦးချမှာ နော်။ ဒါပေမဲ့ ဆရာမတို့ မကန်တော့ရင်လည်း ရတယ်။ ဆ ရာတော်ကိုလည်း သွားလျှောက်ထားတော့ ဆရာတော်ကလည်း ခွင့်ပြု တယ်။ ဆရာတော်က အောင်သင်းရာ ဒါတွေက အရေးကြီးတဲ့ ကိစ္စ မ ဟုတ်ဘူး ။ ငါ့အကြောင်း မင်းလည်း သိသားပဲတဲ့ ။ ဒါနဲ့ ဘုန်းကြီးဆီ ရောက်တယ်။ မရောက်ခင် အဲဒီဆရာမ နှစ်ယောက်ကို ပြောပြတော့ Ju st to pay respect why not? တဲ့ ။ ယဉ်ကျေးမှုတွေပါပဲ။ ဒါက တော့ Fromal ပဲဗျာ။

ဆရာက ဝန်ထမ်းဘဝမှာ မအားလပ်တဲ့ ကြားက စာပေဝေဖန်ရေး လုပ်နိုင်ပါလျက် ဝန်ထမ်း ဘဝက အနားယူပြီး အဲဒီဘက်မှာ ဟိုတုန်းက လို လက်သံမပြောင်တော့တာဟာ လက်သံမပြောင်ချင် တော့ဘဲ လက် ကျလာတာလား ဆရာ။

ဝန်ထမ်းဘဝမှာ ဝေဖန်ရေးလုပ်တယ်။ အားလည်း မအားဘူး။ လက် သံပြောင်တယ်လို့ မေးတာ ခင်ဗျားက အဲဒီလိုထင်တာကိုး။ တကယ် တော့ အခု ကျွန်တော် လက်သွက်လာတယ်လို့ ထင်တယ်ဗျ။ ဘာကြောင့် လဲဆိုတော့ အရင်တုန်းက ဝေဖန်ရေးလုပ်တယ်ဆိုတာ စာရေးဆရာ အ ချင်းချင်း လုပ်တာ။ အရေးအခင်းကြီးပြီးတဲ့ နောက်မှာ ကျွန်တော်စိတ် ထဲ ထင်တာက စာရေးဆရာ တွေကို ဂရုမစိုက်တော့ဘူး။ ဟိုလိုလို ဒီလို လို ဖြစ်နေတဲ့ လူတစ်ယောက်အတွက် ငါကြည့်နေရမလား။ သူတို့ အတွက် မစဉ်းစားတော့ဘူးလား။ အဲဒီလူကြီးတွေကို ဘာလို့ ကြည့်နေမှာ လဲ ။ သူတို့ ဘာသာ သူတို့ ကြိုက်တာ လုပ်ပါစေ။ လူငယ်တွေအတွက်ပဲ ကြည့်မယ်ဆိုပြီး ဖြစ်လာတယ်။ ကိုမြတ်ခိုင် စဉ်းစားကြည့်။ အရေးအခင်းပြီးတဲ့ အချိန်မှာ လူငယ်တွေက တောင်ပြေးရတော့မလို မြောက်ပြေးရ တော့မလို၊ ပြည်ပပဲ ထွက်ပြေးရတော့မလို ဘိလိယက်ပဲ ထိုးနေရတော့မလို အရက်ဆိုင်ပဲ ထိုင်နေရ တော့မလို ဖြစ်နေတဲ့ ခေတ်ကြီးကို ခင်ဗျားမှတ်မိတယ်။ အဲဒီခေတ်ကြီးမှာ မှ ကျုပ်စိတ်ထဲမှာ အဲဒီ ကလေးတွေအတွက် တစ်ခုခုလုပ်ပေးဖို့ မသင့်ဘူးလားဆိုပြီး မျိုးဆက်သစ်တိုးတက်ရေးကို စတွက် ပြီးတော့ လူငယ်တွေဘက်ကို အာရုံ ရောက်သွားတာပဲ။ ဆိုလိုတာက အာရုံလျော့သွားတယ်ဆိုတာ မသိတာ လည်း မဟုတ်ဘူး ။ သိနေတယ်။ ရေးချင်တဲ့ စိတ်မရှိတော့ဘူး။ ရှင်းပြီလား။

ဆရာက အရေးလည်းကောင်း၊ အပြောလည်းကောင်းတဲ့ ရှားပါးစာ
ရေးဆရာဖြစ်တယ်။ အရေးကောင်းဖို့ အပြောကောင်းဖို့ ဆိုတာ ဘာနဲ့
ဆိုင်ပါသလဲ။ အရေးလည်းကောင်းချင် အပြောလည်း ကောင်းချင်တဲ့ သူ
တွေကို ဆရာ ဘယ်လိုများ မျှဝေလိုပါသလဲဆရာ။ ဆရာ့ဘဝမှာ ဆရာ
ရော ဘယ်ဆရာတွေကို စံတုခဲ့ရပါသလဲဆရာ။

အရေးကောင်းတာနဲ့ အပြောကောင်းတာမှာ ပထမဦးဆုံး အပြော
ကောင်းတာကို စပြောမယ်။ ကလေးဘဝတုန်းက ပုံပြောကောင်းတဲ့ လူ
တွေကို သိပ်ခင်တာ။ ပြောသမျှကိုလည်း အမြဲတမ်း စူးစိုက်နားထောင်
တယ်။ သူတို့ ပြောတဲ့ စကားလုံးတွေကအစ ကျွန်တော် မှတ်မိတယ်။ အ
ခုထက်ထိ မှတ်မိတုန်း။ သူတို့ ပြောတာတွေကို သိပ်ကြိုက်လွန်းတော့
နောက်ဆုံး ကလေးချင်းမှာ ကိုတောင် ဥပမာဗျာ ဝတ္ထုတစ်အုပ်အကြော
င်းကို ပြောတယ်။ အဲဒီတုန်းက ခေတ်ပေါ်ဝတ္ထုတွေပေါ့ဗျာ။ မြစလွယ်လို
သရဲတစ္ဆေဝတ္ထုမျိုးတွေ၊ ကလေးတွေက သရဲတစ္ဆေကြိုက်တယ်လေဗျာ။
နောက်တစ်ခါ ရွှေခုံးဘီအောင်ရဲ့ ဝတ္ထုမျိုးတွေဆို ကလေးချင်းကို ဝိုင်း
နားထောင်ကြတာ။ အဲဒီလောက်ဖြစ်အောင် ကျွန်တော် ပုံပြောကောင်းခဲ့
တယ်။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ကျွန်တော်က ပုံပြောကောင်းတဲ့ လူကြီး
တွေ ကို သိပ်သဘောကျခဲ့တယ်။ သူတို့ ပြောတာတွေကို သေချာ တစိုက်
မက်မက် နားထောင်ခဲ့တာ။ အဲဒီ အတွက်ကြောင့် အခြေခံက ကျွန်တော်
အပြောကောင်းခဲ့တာပါ။ နောက်တစ်ခါ ကျွန်တော် ကျောင်း ဆရာဖြစ်
လာခဲ့တယ်။ ကျောင်းဆရာတစ်ယောက်မှ ဘယ်လိုကျောင်းဆရာလဲဆို
ရင် သင်္ချာသင်တာ မဟုတ်ဘူး ။ မြန်မာစာနဲ့ သမိုင်းသင်တာ။ အလယ်
တန်းတုန်းက သမိုင်းသင်တာ။ နောက်ကျတော့ မြန်မာစာသင်ခဲ့တာ။ အဲ
ဒါတွေသင်တဲ့ ဆရာတစ်ယောက်က အပြောမကောင်းရင် အတန်းမှာ မ

အောင်မြင်ဘူး။ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်ကလည်း စိတ်ဝင်စားတော့ အပြော
ကောင်းတဲ့ အခြေခံကို အဲဒီမှာ ရခဲ့တယ်။ တက္ကသိုလ်ရောက်တော့ မြန်
မာစာသင်တယ်။ အဲဒီတော့ မြန်မာစာမှာ အလေ့ အကျင့်ရသွားသလို ကျွန်
တော် အပြောကောင်းသွားတာ။ ကောင်းပြီ။ အပြောကောင်းတိုင်းလ
ည်း အရေးကောင်းလား ဆိုတော့ အပြောကောင်းတိုင်းလည်း အရေးမ
ကောင်းဘူး။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော့်မှာ အရေးကောင်းလား ဆိုတော့ သိပ်အ
ရေးကောင်းတဲ့ ဆရာဇော်ဂျီ၊ သိပ္ပံမောင်ဝ၊ ဆရာမင်းသုဝဏ်၊ ဆရာဇေ
ယျတို့လို တကယ့်ကို အကျိုးအကြောင်း ဆီလျော်စွာနဲ့ ရေးတတ်တဲ့ ဆ
ရာကြီးတွေကို သိပ်တန်ဖိုးထားတယ်။ တချို့စာသားတွေကို ကျုပ် အလွ
တ်ရတာနော်။ ခင်ဗျားကို အခု ရွတ်ပြ လိုက်မယ်။ ဆရာကြီး ရွှေဥဒေါင်း
တို့ ရဲ့ စာတွေလိုမျိုးပေါ့။ ကျွန်တော်က အဲဒီအချိန်မှာ စာရေးဖို့ အဲဒီ
လောက် မဟုတ်သေးဘူး။ ရေးဖို့ လည်း ရည်ရွယ်ချက် သိပ်မရှိသေးဘူး
။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော့် စိတ်ထဲမှာ အဲဒါတွေကို သိပ်စွဲလမ်းလွန်းအားကြီး
တော့ အခြေခံခိုင်းတော့ စာအရေးကောင်းတာ နေမှာ ။ ပထမဦးဆုံးစ
တာကတော့ ကျွန်တော့်ဘဝမှာ အပြောကောင်းတာကနေ စသွားတာပဲ
လို့ ထင်တာပဲ။

အရေးကောင်းချင်တဲ့ အပြောကောင်းချင်တဲ့ သူတွေကို ဆရာဘယ်
လိုများ ပညာပေးချင် ပါသလဲ။

အပြောကောင်းချင်တယ် ဆိုရင်တော့ အပြောကောင်းတဲ့ သူတွေရဲ့
စကားကို အလေးထား မှတ်သားပါ။ အပြောကောင်းချင်ရင် စကားပြော
ကောင်းသူတွေရဲ့ စကားကို အရှိအသေထားပါ။ အရေးကောင်းချင်ရင်
အရေးကောင်းတဲ့ သူတွေရဲ့ စာကို ရှိရှိသေသေ မှတ်သားထားပါ။ တက

ယ့်ကို အရေးကောင်းတာကို ကောင်းမှန်းသိမှ ဒီလိုဗျ။ သူများ ဖန်တီးထားတဲ့ အလှကို မြင်တတ်မှ ကိုယ်ကိုယ်တိုင်က အလှကို ဖန်တီးတတ်တယ်။ ပထမဆုံး တစ်ချက်က သူများ ဖန်တီးထားတဲ့ အလှကို မြင်တတ်ရတယ်။ ပြီးမှ ကိုယ်ကိုယ်တိုင်က အလှကို ဖန်တီးတတ်အောင် ကြိုးစားရမယ်။ ဒါသဘာဝကြီး ခင်ဗျား အပြောကောင်းချင်ရင် တကယ်အပြောကောင်းတဲ့ လူတွေကို ရိုရိုသေသေ နားထောင် ဘယ်လိုကောင်းသလဲဆိုတာ သုံးသပ်ရမယ်။ ကောင်းပုံ ကောင်းနည်းကို အရသာခံတတ် ရမယ်။ အရသာဆိုတာ သူများ ပေးထားတဲ့ အရသာကို အရသာခံတတ်မှ ကိုယ်တိုင်က အရသာကို သေချာနှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက် ခံစားတတ်ရမယ်။ နောက် အရေးကောင်းချင်ရင် အရေးကောင်းတဲ့ သူတွေ ရဲ့ စာကို သေချာ နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက် စွဲစွဲမြဲမြဲ ခံစားတတ်ရမယ်။ အရေးကောင်းတာ ကောင်းပြီဆိုရင် တစ်ခေါက်နဲ့ မပြီးသေးဘူးနော်။ နှစ်ခေါက်သုံးခေါက် ပြန်ဖတ်ရမယ်။ ဒီနေရာလေးကောင်းပြီဆို အဲဒီနေရာလေးကို ကျွန်တော် နှစ်ခေါက်သုံးခေါက် ပြန်ဖတ်ဖြစ်တာ။ အဲဒီတော့ ကျွန်တော့်အတွက် အပြစ်မရှိဘူး။ ဖြတ်လမ်းမရှိဘူး။ ဒီနည်းနဲ့ ပဲ သွားရတာ။

ဆရာကို ပြောကြတယ်။ ဆရာက ဆရာလုပ်ဖူးတဲ့ သူမို့ ဆရာရေးတဲ့ စာတွေက ဆရာလုပ်ပုံ ပေါက်နေတယ်။ ဟောတဲ့ အခါမှာ လည်း အဲသည့် လိုပဲလို့ ဆရာကို ပြောခဲ့ဖူးကြတယ်။ ခု အဲသည့်ပုံစံ ပြောင်းနေပြီလို့ ပြောလို့ ရသလား။ ဘာကြောင့် ပြောင်းသွားရသလဲဆရာ။

ကျွန်တော်က မျိုးဆက်သစ်တိုးတက်ရေးကို ရေးတဲ့ အခါမှာ မင်းတို့ ငါတို့ ဆိုတာ ရေးခဲ့တယ်။ ပထမဦးဆုံး ကျွန်တော် ချင့်ချိန်ပြီး ရေးခဲ့တယ်။ ငါရေးရင် ရမလား။ မရေးရဘူးလား ဆိုတာ မင်းတို့ ငါတို့ ဆိုတာ

မြန်မာမှာ မရှိဘူးနော်။ ခင်ဗျား ကျွန်တော် ပထမဦးဆုံးစရေးတာ။ ဆရာတော်ကြီးတွေ၊ ဘုန်းကြီးတွေကတော့ ရေးချင်မှ ရေးမှာ ပေါ့။ သာမန်လူ စာရေးဆရာထဲမှာ ကျွန်တော် စရေးတာ နော်။ အဲဒီမှာ စဉ်းစားလိုက်တဲ့ အခါကျတော့ ငါရေးမယ်။ ဆရာလုပ်ရာကျမလား။ ကျွန်တော် စဉ်းစားလိုက်တယ်။ လုပ်ရမှာ ပဲ ကလေးတွေကို ကျွန်တော် (၈၈) ကလေးတွေ၊ ကျောင်းသားလေး တွေ သူတို့ ကို ပြောရတော့မှာ ပြောမယ်ကွာဆိုပြီး ရဲရဲဝံ့ဝံ့ ဆုံးဖြတ်လိုက်တာ။ ဘေးကနေ ကျွန်တော့် ကို ခနော်ခနဲ့ ခနဲ့တဲ့ ရေးမယ်ဆိုတာလည်း ကျွန်တော် သိတယ်။ ပြောကြမယ် ဆိုတာလည်း ကျွန်တော်သိတယ်။ အဲဒီကလေးတွေကိုယ်တိုင်ကလည်း ကျွန်တော့်ကို ဘာပြောတယ်ထင်လဲ။ ကျွန်တော် ပထမနားထဲမှာ မကြိုက်ဘူး။ နောက်ကျတော့ ရင်းနှီးလာတယ်။ ကျွန်တော် အမြဲထွက် တယ်။ ခင်ဗျား ခုချိန်ထိ ရေးဦးမယ်မဟုတ်လား။ ကျွန်တော် ဒီနေ့ထိရေးတယ်။ ကျွန်တော့် စေတနာ လောကကြီးမှာ စေတနာတကယ်ကောင်းရင် နောက်ဆုံးပိတ်မှာ ခင်ဗျား တစ်ထစ်၊ နှစ်ထစ်မှာ အောက်ရင်အောက်မယ် သုံးထစ် လေးထစ်မှာ အောက်ရင်အောက်မယ်။ တကယ်ဖြစ်သွားရင် တက်သွားရင် စေတနာသာ တကယ်မှန်ပါစေ။ တကယ်အောင်မြင်သွားလိမ့်မည်။ အခု ကလေးတွေ ခင်ဗျားမလာခင်လေးတင် ပြန်သွားတာ။ ကလေးနှစ်ယောက် မျိုးဆက်သစ်တိုးတက်ရေး ကလေးတွေ ကျွန်တော့်ကို အဖေခေါ်တာ။ လင်မယားနှစ်ယောက်လုံး အဖေ သမီးတို့ ရောက် လာပြီ။ စားစရာလေးနဲ့ ရောက်လာတာပေါ့။ အကုန်လုံး အဲလိုဖြစ်လာတာ။ ကျွန်တော်ပြောချင်တာက ကျွန်တော်ရေးတဲ့ ဥစ္စာ ဆရာလုပ်တာ ဟုတ်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော် လူကြီးတွေကို လုပ်တာ မဟုတ်ပါဘူး။ ကလေးတွေကို ပါအောင်လုပ်တာပါ။ ကလေးတွေကိုသာ ဆရာလုပ်တာပါ။ ဘာကြောင့် ကလေးတွေကို ဆရာလုပ်လဲဆိုတော့ (၈၈) ပြီးတဲ့

အခါမှာ ကလေးတွေဟာ ကျောင်းတွေ က ပိတ်ထားတယ်။ ခင်ဗျားမှတ်
မိလား။ ကာလအကြာကြီးနော်။ ကျောင်းတွေက ပိတ်ထားတော့ ဒီကော
င်တွေက ဘိလိယက်ခုံသွားတော့မလို့ အရက်ဆိုင် သွားတော့မလို့လို့ ဖြ
စ်ကုန်ပြီ။ အဲဒီအချိန်မှာ နေစမ်းပါဦး အောင်သင်း မင်း စာပေဝေဖန်ရေး
တွေမှာ ဘာတွေ လျှောက်ပြီး ဘာအလုပ်လုပ်မှာ လဲ၊ အဲဒီကလေးတွေကို
မစဉ်းစားတော့ဘူးလားဆိုပြီး ကျုပ် အဲဒီမှာ ဆုံးဖြတ်ပြီးတော့ မျိုးဆက်
သစ်တိုး တက်ရေးအဖွဲ့ကို စပြီးတော့ မင်းနဲ့ ငါနဲ့ ရေးမယ့်ကိစ္စကို အကြံ
မကြိမ် စဉ်းစားခဲ့ရတယ်။ ချမယ်ကွာ၊ နောက်မှာ ဖြစ်ချင်ရာဖြစ်ပြီဆိုပြီး
လုပ်တာ။ ဆရာ လုပ်တာမှန်တယ်။

အခုရော ဆရာ နည်းနည်း tention ပြောင်းသွားလား။ ဆရာပြောတဲ့
pattern လေး ပြောင်းသွားတာ။ ဟောတဲ့ ပြောတဲ့ အခါမှာ ရေးတဲ့ အခါ
ဆရာပုံစံပြောင်းသွားလား။

ဟောပြောတဲ့ အခါ ဟုတ်တယ်။ ပြောင်းသွားတဲ့ ဥစ္စာထဲမှာ ကျွန်
တော် ပြောမယ်နော်။ ပထမ တုန်းက စာပေသဘောတရားတွေပဲ ပြော
တယ်။ ရသဆိုတာ ဘာလဲ။ အလင်္ကာဆိုတာ ဘာလဲ ဒါတွေပဲပြောတယ်
။ ဒီကနေ့ကျတော့ ကျွန်တော်ဟောပြောတဲ့ လိုင်း နည်းနည်းပြောင်းသွား
တယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်ပြောတဲ့ အခါ ဘယ်သူတွေကို ဦးစားပေးပြော
သလဲဆိုတော့ လူငယ်တွေကို ဦးစား ပေးပြောတယ်။ ပြောတဲ့ အခါမှာ
ကျွန်တော် အမြဲတမ်း ထပ်ပြောတယ်။ လူကြီးတွေ ကျွန်တော့်ထက် ကြီး
တာတွေလည်း ပါပါတယ်။ ငယ်တာတွေလည်း ပါပါတယ်။ သို့သော် ကျ
န်တော်ဟာ လူငယ် တွေကို ဦးတည်ပြီး ပြောပါတယ်။ ခင်ဗျားတို့ က
လေ့လာသူအဖြစ်ပဲ နားထောင်ကြပါလို့ ။ ကျွန်တော် ပြောတယ်။ က

လေးတွေကို ကျွန်တော်ပြောတဲ့ အခါ အရေးကြီးဆုံး အချက်ကိုပြောလိုက်မယ်။ ဘဝဆိုတာဘာလဲ။ မွေးခြင်းကနေ သေခြင်းအထိ ဘဝဟု ခေါ်သည်။ မွေးခြင်းကနေ သေခြင်းအထိ ဘဝဟု ခေါ်ရင် မင်းအသက်ဘယ်လောက်ရှိပြီလဲ ၁၆ နှစ်၊ ၄၁ နှစ်၊ ၈၀ ရှိပြီ။ အဲဒီအသက် ၈၀၊ ၁၆ နှစ်ဆိုတာ အချိန်တွေ ဘဝကို တန်ဖိုးထားရင် အချိန်ကို တန်ဖိုးထားရတယ်။ အချိန်ကို တန်ဖိုးမထားရင် ဘဝကို တန်ဖိုးထားရာ မရောက်ဘူး။ ကိုယ့်အချိန်ကို ကိုယ်တန်ဖိုးထားရင် ပတ်ဝန်းကျင်က လောကက တန်ဖိုးထားတယ်။ ။ လောကကြီးမှာ လောက တန်ဖိုးထားတဲ့ လူတွေကို ပြန်ကြည့်ပါ။ ကိုယ့်အချိန်ကို တန်ဖိုးထားတဲ့ လူတွေကိုသာ တန်ဖိုးထားတယ်လို့ မင်းတို့ အချိန်ကို မင်းတို့ တန်ဖိုးမထားရင် မင်းတို့ ကို လောကကြီးက တန်ဖိုးထားမှာ မဟုတ်ဘူး လို့ မင်းတို့ အတွက် အချိန်ဟာ တန်ဖိုးမရှိဆုံး အချိန်ပဲ။ ဒါကြောင့်မို့ မင်းဘဝကိုလည်း တန်ဖိုးမရှိဆုံးဘဝပဲလို့ ကျွန်တော် ဒါကို ဦးစိုက်ပြီး ပြောတယ်။ ကျွန်တော်ပြောတဲ့ ဥစ္စာက ရသလည်း မဟုတ်ဘူး ။ အလင်္ကာလည်း မဟုတ်ဘူး ။ စာပေ ဝေဖန်ရေးလည်း မဟုတ်ဘူး ။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော် မပြောသင့်ဘူးလား။

ဆရာ ဘယ်အရွယ်လောက်မှာ ပြောင်းတာလဲ။ ၈၈ မှာ ပြောင်းတာလား။

ဟုတ်တယ်။ ဟုတ်တယ်။ ၈၈ မှာ စပြောင်းတာ။ ခင်ဗျားသိပါတယ်။ ၈၈ အစပိုင်းမှာ ကျွန်တော်က တိုက်ပွဲတွေ၊ စာပေဝေဖန်ရေး၊ ရသအလင်္ကာ၊ ဒါတွေပဲ ရှုပ်နေတာ။ ၈၈ ဖြစ်ပြီးတဲ့ အခါ ကျတော့ ကလေးတွေကို ကျွန်တော် စိတ်မကောင်းဘူး။ ကျောင်းကြီးတွေ ပိတ်ထားတယ်။ ဘာလုပ်ရ မှန်းမသိဘူး။ ဘယ်သွားရမှန်းမသိဘူး။ ဟို နိုင်ငံရေး

တရား နာရတော့မလို ဒီနိုင်ငံရေးပဲ ပါရတော့ မလို ဖြစ်ကုန်ပြီ။ ခင်ဗျား မှတ်မိလား။ အဲဒီခေတ်ကြီးကို ကလေးတွေက ခေတ်ပျက်တယ်။ လူကြီး တွေ ခေတ်ပျက်တာထက် ကလေးတွေ ခေတ်ပျက်တာ ပိုဆိုးတယ်။ ဆောက်တည်ရာမရဘူးနော်။ သူတို့ မှာ ခင်ဗျားမှာ မဂ္ဂဇင်းထုတ်ရမ လား ရှိတယ်။ ကျုပ်မှာ ဟိုမှာ ပါရမလား။ ခင်ဗျားထဲမှာ မပါပါဘူး။ မ ဟုတ်ဘူး ။ သိန်းဖေမြင့်ထဲမှာ လိုပါတယ်။ ကျွန်တော်မှတ်မိတာ သိန်း ဖေမြင့်က ဖွဲ့တာမှာ နာမည် လေးက သစ်သစ်၊ သစ်သစ်က သူ့ကြည့်ရ သည် မှာ သွားလေးအနည်းငယ်ခေါ်သည် ။ သို့သော် သွားခေါပုံ အရပ် ဆိုးအောင်ခေါ်ခြင်း မဟုတ်။ သူ့သွားလေးတွေ မည်မျှညီညာလှပကြောင်း အလှမြင် အောင် ပြ နေသကဲ့သို့ အံ့မယ်ရေး ပုံကတော့ သိပ်တော်တဲ့ သူ။

အဲဒီတော့ စာရေးဆရာတို့ ဝေဖန်ရေးဆရာတို့ မှာ တော့ Ethics ရှိသ င့်သလားလို့ ။

ရှိရမယ် Ethics ရှိရမယ်။ Ethics မရှိရင် လူ့လောကမှာ လူကို မဟုတ်ဘူး ဗျ။ ခင်ဗျား ရေးလိုက်တဲ့ အတွက်ကြောင့်မို့လို့ တစ်ခုခု အကျိုး မရှိရင် ဘာမှ မလုပ်နဲ့ ။ တကယ်လို့ အကုသိုလ်ကို တားဆီးနိုင်ရင်တော့ ဘုရားဟောထဲမှာ သိပ်ကြိုက်ဖို့ ကောင်းတယ်။ အရှင်ဘုရားနဲ့ မှန်သော စကားကို ဆိုရမည်လားတဲ့ ။ မှန်သောစကားကိုဆိုရမည်ဟု ငါမဆိုတဲ့ ။ ဒါဖြင့် မမှန်သောစကားကို ဆိုရမည်လားဆိုတော့ မမှန်သောစကားကို ဆိုရမည်ဟု ငါမဆိုတဲ့ ။ ဒါဖြင့် အရှင်ဘုရား ဘယ်လိုပြော မလဲတဲ့ ။ အဲဒီ ကြားနာသူအတွက်မှာ တစ်စုံတစ်ရာအကျိုးရှိစေ၊ အကုသိုလ်ကို ဆုတ်ယုတ်စေ၊ ကုသိုလ်ကို ပွားများ စေ၊ ထိုစကားကို ဆိုလော့ဟု ငါဆို၏ တဲ့

။ အကြင်သူ၌ အကုသိုလ်ကိုဖြစ် ကုသိုလ်တရားကို ဆုတ်ယုတ်စေ၊ ထိုစကားကို မဆိုလင့်ဟု ငါဘုရား ပိတ်ပင်၏ တဲ့ ။ ခင်ဗျား ဒီသဘောပဲဗျ။ အဖျင်းဆုံးဗျ။ ရိုးရိုးလေးတွက်ကြည့် . . . ငါဘာကြောင့်လုပ်တာလဲဆိုတာ ခင်ဗျား ကိုယ်ခင်ဗျား ဝန်ခံချက်ပေးနိုင်ရမယ်။ အဲဒီလို မပေးနိုင်ရင် မရေးနဲ့ ။

အခုလတ်တလောမှာ ခိုင်ရွန်းလဲ့ရည်ဆိုတဲ့ ကလေးမလေးဆုံးတော့ ဘယ်သူဘယ်ဝါကြောင့် ဆိုပြီး ဘလော့တွေမှာ ပြောကြတာပေါ့နော်။ ပြောကြတော့ ကျွန်တော်တို့ ကို စာနယ်ဇင်းကျင့်ဝတ်မရှိ ဘူးလို့ ပြောတဲ့သူလည်း ရှိတယ်။ ကျွန်တော့်ကို ဘီဘီစီမြန်မာပိုင်းအစီအစဉ်က မေးတယ်။ ဆရာ တို့ က ဆေးရုံနဲ့ ဆရာဝန်ကို မေးခဲ့သလား။ ကျွန်တော်တို့ မေးဖို့ ကြိုးစားပါသေးတယ်။ ကျွန်တော်တို့ ကို ဘာမှ Reply မလုပ်ပါဘူးလို့ ကျွန်တော်မထည့်ဘူး။ ဆေးရုံနာမည် ဘယ်သူပါလို့ မထည့်ဘူး။ ဘာကြောင့်လဲ ဆေးကောင်စီက ကျွန်တော်တို့ ကို ကြေညာချက်ထုတ်ပေးတော့ ဆေးခန်းနာမည်မပါ ဘူး။ ဆရာဝန်နာမည် လုံးဝ မပါဘူး။ အဲဒါကြောင့် မပါတဲ့ အတွက် ကျွန်တော်တို့ Ethics အရ ကျွန်တော်တို့ မထည့်ခဲ့ဘူး။ ဒီတော့ ဒီကောင်တွေ သတ္တိမရှိဘူးလို့ ကျွန်တော်တို့ ကို ပြောကြတယ်။ အဲဒီအပေါ်မှာ ဆရာ့အမြင်လေး သိချင်ပါတယ်။

ခင်ဗျားပြန်တွက်ကြည့်။ ခင်ဗျားလုပ်လိုက်တာ မှန်တယ်လို့ ကျွန်တော်ယူဆတယ်။ ခင်ဗျား ဘက်က ကျွန်တော်ရပ်တည်မှာ ပဲ။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ နှစ်ရက်အတွင်း ငွေ ၁၁ သိန်း ကုန်သွား တယ်လို့ ပြောတယ်။ ဒါပေမဲ့ ၁၁ သိန်းကုန်ပါစေ၊ ကုန်ထိုက်လို့ ရှိရင် ကုန်ရမှာ ပေါ့။ ဒါ အရေးမကြီး ပါဘူး။ သို့သော် ပစ်စလက်ခတ်လုပ်တဲ့

သဘောလည်း ဖြစ်တယ်။ လှည့်မကြည့်ဘူး။ ကုထုံးမှား တယ်။ ရောဂါ ဆုံးဖြတ်ချက် မှားတယ်လို့ လည်း ပြောတယ်။ ဒါမြန်မာပြည်မှာ သေလို့ ဆုံးမှာ မဟုတ်ဘူး ။ ဒီဥစ္စာ ဒီလောကမှာ Profession ပြီးတော့ Private ကောင်းပြီ။ ဒါဖြင့်ရင် ပယောဂ ဆရာယောင်ယောင်နဲ့ အပြင်းရိုက်ပြီး တစ်ယောက်သေသွားတယ်ဆိုပါတော့။ ခင်ဗျားမထည့်ဘူး လား။

ထည့်မှာ ပေါ့ဆရာ။

နာမည်တောင် ထည့်ချင်ထည့်မယ်။ တကယ့်ဆရာမဟုတ်ဘဲနဲ့ ဟန်ဆောင် ပန်ဆောင် ဆရာ။ သူမှားလို့ ပေါ့ဗျ။ ကိုင်း ဟန်ဆောင်ပန်ဆောင် ဆရာ၊ မတတ်ဘဲနဲ့ ကုတဲ့ ဆရာဆိုပါတော့ ရာဇဝတ်မှုနဲ့ တန်းဖမ်းရမယ်။ ဒါတော့ ပြောရမှာ ပေါ့။ နောက်ပြီး ခင်ဗျား ဒီဟာလုပ်လိုက်လို့ ဘာ အကျိုးရှိလဲ ဆိုတော့ ဆရာဝန်ဆေးလောကမှာ သိပ်ကိုတုန်လှုပ်သွားတယ်။ တစ်ကမ္ဘာလုံး ပျံ့နှံ့သွားတယ်။ ကျွန်တော်က ရေဒီယို အမြဲနားထောင်နေတာဆိုတော့ ဒီဥစ္စာနဲ့ ပတ်သက်ပြီး အချေအတင်ကို ပြောကြပြီလေ ။ ကမ္ဘာမှာ ကို ပြောကြတာ။ ကျုပ်တို့ မြန်မာပြည်ကသာ ဘယ်သူကမှ မပြောတာ။ ခင်ဗျား လျှပ်တစ်ပြတ်က စလိုက်မှန်းတောင် ကျွန်တော်မသိဘူး။ သတင်းစာထဲမှာ ဂျာနယ် တစ်စောင် ကြော်ငြာထားတာ ကြည့်လိုက်တော့မှ ဒီဥစ္စာရေးရမှာ လို့ ။ ဒါမှန်တယ်လို့ ။

နောက်တစ်ခုက သိပ်မကျယ်ပြန့်သေးပေမဲ့ သိပ်သိမ်မွေ့တဲ့ အမှုတစ်ခုလည်း ရှိတယ်။ အဲဒါ လေးက သာကေတက ဇင်မာဦးဆိုတဲ့ ကလေးမသေသွားတဲ့ အမှုတစ်ခုလည်း ရှိတယ်။ သူကတော့ အတန်းထဲမှာ ဆရာမက သူ့ကိုဆူလိုက်ပြောလိုက်တဲ့ အတွက် ရှက်ပြီး Suicide လုပ်၊ ရေထဲ

ဆင်းပြီး သေသွားတယ်။ အတိုချုပ်က အဲဒါပဲ။ အဲဒီအခါမှာ ကျွန်တော် တို့ ကို ဌာနဆိုင်ရာတွေက ဒီသတင်း မှားနေတယ်။ ဒီသတင်းက အမှန် မဟုတ်ဘူး ။ ဒီကလေးမလေးက Psycho ဖြစ်နေတာ။ မိဘက ရိုက်လို့ နှက်လို့ ဆိုပြီး ကျွန်တော်တို့ ဆီ ပြန်လာတယ်ပေါ့ ဆရာရယ်။ ကျွန် တော်တို့ က ဒီဟာကို ပြန်ရေးလို့ တော့ မရသေးဘူး။ ပြန်တည်ဆောက် တဲ့ အခါမှာ ဘာသွားတွေ့လဲဆိုတော့ အဲဒီကျောင်းကို လွန်ခဲ့တဲ့ ၂ နှစ်က ပြောင်းလာတဲ့ ကျောင်းအုပ်ဆရာမကြီး ပီအိတ်ချ်ဒီရတဲ့ ဆရာမကြီး၊ သူ ကေ့၁၄ မှာ သူက ပိုက်ဆံကောက်တာ အင်မတန်ကြမ်းတယ်။ အခုလည်း သူသွားတော့မယ်ဆိုတော့ သူသွားဖို့ အတွက် ပိုက်ဆံကော က်တယ်။ အဲဒီကျောင်းမှာ ဆရာမတွေကလည်း သူတို့ ဆီမှာ ကျူရှင် မ ယူရင် ငြိုးတယ်။ အဲဒါတွေအကုန်လုံး ကျွန်တော်တို့ လက်ထဲမှာ ရထား တယ်။ ဒီအမှုကို စစ်တဲ့ အခါမှာ ကလေးတွေကို ဒါနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ပြော ရင် ကျောင်းထုတ်မယ်။ အရေးယူမယ်လို့ Pressure ပေးထားတယ်။ အဲ ဒီမှာ ဆိုးလို့ ဆိုပြီး ကျောင်းက ထုတ်ထားတဲ့ ကလေးတွေလည်း အများကြီး ရှိတယ်။ ဒါပေမဲ့ အဲဒါတွေကို ဒီနေ့ ဒီအခြေအနေအရ ရေးလို့ မရသေးဘူး။ ကျောင်းလည်း မထည့်ခဲ့ ဘူး။ ကျောင်းအုပ်ဆရာမကြီးနာ မည် ဘယ်သူဆိုတာ မထည့်ခဲ့ဘူး။ ကျွန်တော်တို့ မှာ မျက်မြင် သက်သေ အကုန်ရှိတယ်။ ကျွန်တော်တို့ က ဒါလေးကို လျှော့ရေးခဲ့တယ်။ လျှော့ ရေးတော့ ကျွန်တော် တို့ ကို နင်းတယ်ပေါ့ဆရာရယ်။ ဒါကို မခိုင်မာဘူး လို့ ပြောတယ်။ တစ်ဖက်ကလည်း ပညာရေး ညွှန်ချုပ်ကိုယ်တိုင်က သာ ကေတမြို့နယ် ပညာရေးမှူးရုံးကို လာပြီး ဒါနဲ့ ပတ်သက်လို့ ဆရာ၊ ဆ ရာမတွေအားလုံး အပြင်မထွက်စေရဘူး။ ရပ်စရာရှိရင် ဆရာ၊ ဆရာမ ဘက်က ရပ်ရမယ်လို့ ညွှန်ကြားထားတာ ရှိတယ်။ ဒီတော့ ကျွန်တော်တို့ Ethics အရ ဘာလုပ်သင့်သလဲ။

တစ်ခုတည်းရှိတာက ခင်ဗျားက ဒါမျိုးကို လုပ်ကိုလုပ်ရမယ်။ ဘာဖြစ်လို့ လဲဆိုတော့ ခင်ဗျား တရားအတွက် ကာကွယ်တာ။ ခင်ဗျား အခုဥစ္စာမှာ Personal မုန်းလို့ မရဘူး။ ခုနကလေးက ခင်ဗျား တူမမို့လို့ မဟုတ်ဘူး ။ ခင်ဗျား တရားကိုကာကွယ်နေတာ။ ဖြစ်သင့်ဖြစ်အပ်တဲ့ တရားကို ကာကွယ် တဲ့ အခါမှာ ခင်ဗျား အဲဒီဥစ္စာ လုပ်ကိုလုပ်ရမယ်။ ကျွန်တော်ဆိုရင် လုပ်မှာ ပဲ။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်ဆိုရင် ဘာလုပ်မယ်ထင်တုံး။ ထိုက်သင့်သလောက် သူသိလောက်အောင် ပြောမယ်။ ပြောလို့ သူတို့ က ယီးတီးယားတားလုပ်လာရင် ကျွန်တော့်မှာ ဟောဒီ အသေးစိတ် ရှိတယ်နော်။ ခင်ဗျား ကျွန်တော်တို့ ကို မလုပ်ပါနဲ့ ပေါ့။

ကျွန်တော် အကုန်စုဆောင်းထားပါတယ် ဆရာ။ ဒါပေမဲ့ ဒီကနေ့ အနေအထားအရ ကျွန်တော်တို့ က ဒါကို In Print လုပ်လို့ မရဘူး။ ရေးလို့ မရဘူး။ သူများ တွေလို ဘလော့တွေ ဘာတွေလဲ ကျွန်တော်မတင်ချင်ဘူး။ ကျွန်တော်က တရားဝင် Officially ပဲ လုပ်ချင်တဲ့ အတွက် ဒါလေးကို အောင့်ထားတယ်ပေါ့။ ဆရာရယ်။ အဲဒီအခါမှာ ကျွန်တော်တို့ ကို Ethics နဲ့ မညီဘူးလို့ ။ မခိုင်မာဘဲ ရေးတယ်လို့ စွပ်စွဲချက်တွေက ပေါ်လာတယ်။ ဟိုဆရာမကိုတော့ နာမည်ချန်ထားခဲ့ တယ်။ ဒါတော့ ဌာနဆိုင်ရာအပိုင်းမို့လို့ ချန်ထားခဲ့တယ်။

ခင်ဗျား ချန်ထားခဲ့ပေမဲ့ သူတို့ လောကထဲမှာ တော့ ပွက်မှာ ပေါ့။

ပွက်တယ်။

ဓာတ်သိတွေကိုးဗျ။

ပွက်တာမှ အဲဒီဆရာမကြီးက ကျွန်တော်တို့ လျှပ်တစ်ပြတ်ကို အမှုန့်
ချေချင်လောက်အောင် ပွက်နေတယ်။

ဟုတ်တယ်လေ။

ရှေ့ကအမှုဆိုရင် ဝန်ကြီးချုပ်ကိုယ်တိုင်သိလို့ အရေးယူခိုင်းတဲ့ အတွက်
ဆရာဦးစိုးကြည်ကို ငါးနှစ်ဖြစ်တယ်။ ဒီအမှုမှာ လည်း အဲဒီလိုဖြစ်မှာ
စိုးလို့ ကျွန်တော် သိသလောက် မြန်မြန်ပိတ်ဖို့ လုပ်နေ ကြတယ်။ ဒီအမှု
က အပေါ်တော့ ရောက်မယ်ပေါ့ ဆရာရယ်။

တစ်ခုတော့ရှိတယ် ကိုမြတ်ခိုင်ရယ်။ ဂါးဒီယန်းဦးစိန်ဝင်းတို့ အတ္ထု
ပ္ပတ္တိတွေ ကျွန်တော် ဖတ်တယ်။ တကယ့်သတင်းထောက်ကြီးတွေ အော
င်ဗလတို့ လောက်ကို ကျွန်တော်ပြောတာ မဟုတ်ဘူး ။ ဦးစိန်ဝင်းတို့
လောက် အဲဒီလောက်ကြီးကြီးတွေကို ပြောတာ။ နောက်ပြီး ဦးချစ်မောင်
တို့ လုပ်ခဲ့တာတွေ ကြည့်စမ်းကြည့်တယ်။ တကယ်ကို သူတို့ ကြိုးစားပ
မ်းစားလုပ်ခဲ့တာ။ ဒါကြောင့် တရားကို ကာကွယ်တဲ့ အခါမှာ ကြောက်
နေလို့ မရဘူး။ တကယ်လို့ ခင်ဗျား ပုဂ္ဂိုလ်ရေးမုန်းလို့ ချတာ ဆိုရင် မ
ကောင်းဘူး။

မုန်းတာမရှိပါဘူး။

တကယ်လို့ တရားကို ကာကွယ်တာ ဆိုရင်တော့ လုပ်ကို လုပ်အပ်
တယ်။ ဒါဟာ ခင်ဗျားရဲ့ Ethics ပဲ။ မလုပ်ရင် ခင်ဗျားတာဝန်မကျေလို့ ။
သို့သော် ဒီအချိန်မှာ စာပေစိစစ်ရေးကော၊ နိုင်ငံ ရေးကော ဘာကော အ
ကုန်လုံး ရောထွေးယှက်တင်ဖြစ်နေတော့ ရှဉ့်လျှောက်သာ ပျားစွဲသာ ဘ

ယ်လောက် အတိုင်းအတာထိ လုပ်မယ်ဆိုတာ အဆုံးအဖြတ်ချ။ ဒါလုပ်ရင်တော့ မှန်တယ်။ ခင်ဗျားဘက်က ကျွန်တော် ထောက်ခံမှာ ပဲ။ ခုနက ဟာမျိုး ထောက်ခံမှာ ပေါ့။ ကျုပ်ဆိုလည်း လုပ်မှာ ပဲ။ ကျုပ်သာ သတင်းစာဆရာဖြစ်ရင်လည်း လုပ်မှာ ပဲ ကျုပ်။

ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ခင်ဗျ။ ကျွန်တော်တို့ လောကမှာ စာရေးဆရာများ သည် ပိုပြီး အတ္တကြီး တယ်လို့ ပြောကြတယ်။ ဘာကြောင့်ပြောလဲ ဆရာ။

ဒီလိုဗျ။ အတ္တကြီးတယ်ဆိုတာ ဘာကိုပြောတာလဲလို့ ကျွန်တော် ပြန်မေးရလိမ့်မယ်။

စာရေးဆရာသည် သူ့အတွက် သူလုပ်တာပေါ့ဆရာရယ်။

သူ့အတွက် သူလုပ်တယ်ဆိုတာက သူက ဘယ်သူ့အတွက်လုပ်လို့ သူစာက ထင်ပေါ်လာတုံး။ ခင်ဗျားအတွက် လုပ်တယ်ဆိုရင် ဘယ်သူက ခင်ဗျားစာဖတ်မှာ တုံး။ တကယ့်စေတနာမှန်တဲ့ စာရေးဆရာဆိုရင် အဖျင်းဆုံး ဖျော်ဖြေမှုတော့ ပေးတယ်။ ကလေးပုံပြင်ရေးရင် ကလေးတွေ ပျော်တယ်။ သူ့အတွက်က အလိုလို အကျိုးလိုက်လာတာ။ တကယ့်စာရေးဆရာလည်း လောက အတွက် အမြဲနှလုံးသွင်းတယ်။
